

klart, at Sveinsøn, der havde arrangeret sig paa Engblanding, ikke uden videre vilde finde sig deri, og jeg siger, at det under saadanne Eiendomsforhold kan være et meget forstandigt Raad at give en privat Mand, at han af al Magt skal modsætte sig uberegtigede Indgreb i sin Eiendom. Loven tilsteder under visse Forhold at værne om sin Eiendom ved privat Magt, og at Sveinsøn derfor tager en Vidsk med, er meget fornuftigt; deri er ikke noget Graverende. Spørgsmaalet er efter Sagens Natur, om der er Grund til at tro, at der i og for sig er vist et urigtigt Forhold fra Sveinsøns Side; men derom foreligger der slet ikke under nærværende Sag tilstrækkelig Oplysning. Saaledes som Dommen foreligger, er det meget vel muligt, at Sagen, dersom den var bleven appelleret til Overretten, havde faaet et modsat Resultat; idet Sveinsøn kunde være bleven ganske frifunden; medens Naboen tværtimod var bleven muldteret for Eiendomsindgreb, fordi han opførte Dæmninger i en Aa, som passerede Sveinsøns Eiendom, og som han vilde benytte til Engblanding. — I den 1ste Ankepost hedder det, at han hyppigt har indladt sig paa og indviklet sig i Processer og Trætter, men der tilføies, at disse tildels være en Følge af hans odelagte Førmuesonistendigheder, hvilket maa være væsentlig for mildende. Svad skal en Mand gjøre, som ikke kan betale, naar han stævnes? Han bliver da indviklet i en Proces, og naar han ikke kan betale en Bøxel og bliver stævnet, indvikles han ogsaa i en Proces; men er det ikke høist urimeligt særligt at lægge ham dette til Last? Endelig hedder det i den sidste Ankepost, at han har været meget hengiven til stærke Drikke. Jeg skal ikke negte, at dersom dette var konstateret, vilde det være værre; men det er det ikke; det er netop Sagen. Her foreligger et Punkt, som Udvalgets ærede Flertal har optaget, naagtet man, naar man vil læse Alterne, maa komme til det Resultat, at man ikke kan konstatere Noget om Sveinsøns Drifvældighed, men, naar man ikke kan det, lader det sig ikke gjøre at opføre det som en Ankepost, paa Grund af hvilken man vil udelukke ham fra at erholde Pension. Jeg skal bede ærede Medlemmer om at efterse midt paa Sp.

589—90, hvor der siges af Amtmanden: „Selv har jeg ingenfinde set Assessor Sveinsøn beruset; men jeg har hørt af flere, at de oftere have set Saadant, medens jeg efter de Erfaringer, der bleve gjort ved Vidneforsler i den Sag, som Assessoren efter Justitsministeriets Befaling anlagde imod Udjunkt H. Kr. Fridriksøn i Anledning af de Beskyldninger, denne i et Andragende til Ministeriet havde fremsført imod ham, betræffende Skandalen, han i drucken Tilstand skulde have begaaet ved at drive Agitation i Stabsagen — frygter for, at der vanskelig lader sig føre fuldstændig Bevis for hans Drifvældighed“. Det blev altsaa med andre Ord paalagt Assessor Sveinsøn, at han skulde være sig for den Beskyldning, som var imod ham; der er anlagt Sag og ført Vidner, men Stiftamtmanden siger, at Beskyldningen ikke lader sig bevise. Dersom Drifvældigheden var saaledes fremtrædende, at den kunde bevise, kunde man maaffe frakende ham Pension; men der er ført Vidner, og det af en Mand, hvem det var meget om at gjøre at føre Vidner, fordi han derved kunde frit sig for et Ansvar; man var imidlertid ude af Stand til at bevise Noget. Jeg skal nu henstille, om det, hvis jeg maa bruge det Udtryk, er passende for dette Thing til Grund for sin Afgjørelse at lægge Beskyldninger, som ikke lade sig bevise; om det ikke er den første Regel, at man, naar man vil frakende en Mand en Rettighed, som han ellers har, ikke kan gaa efter løse Nygter, man maa have Noget at støtte sig til? Dog ikke nok hermed. Det hedder i Udvalgets Betænkning, at han er to Gange kommen beskjæntet i Retten, den ene Gang i en saadan Grad, at Retten maatte udsættes til samme Dags Eftermiddag. Dette er støttet paa en Ytring, som er saalden fra Stiftamtmanden; men han siger, at det er Noget, han ikke selv veed Noget om; han har aldrig selv set Sveinsøn beruset, men han henholder sig til en mundtlig Ytring, som Justitiarius i Overretten har meddelt ham. Justitiarius siger imidlertid i sin Erklæring, med røne og klare Ord, at han vil berøre det Nygte, som er udbredt om Assessor Sveinsøn i en videre Kredse, at han er altfor meget hengiven til